

GIMBORA

JÓ GYERMEKEK KÉPES HETILAPJA.

Főszerkesztő: BENEDEK ELEK

Husvét ünnepnek öröme a szép tavasz is visszatére!

BENEDEK KATA rajza.

ELMENT...

Irta: BÁCZY TIBOR.

Ma elment egy édes gyermekarc
S valahol a kék égimezőn
Játszadozik az angyalpajtásokkal
Fehér ruhában szelid-nevetőn.

Elment... s csak könny pereg nyomán
És bánat sir a könnyek záporán.

Ma az osztályban megürült egy hely,
Árván maradt egykönyv, egy felig tele irt írka,
S valahol a csillagok mögött
Most ránk mosolyog, aki azt írta.

De majd, úgy csöndes éjjeli órákon
Visszajön újra álmaink ködén.
Repítik puha, apró angyalszárnyak
És mesét mond majd anyuka ólén.

A kis testvérekék körbe-körbe állják,
Megsimogatják az arcát, a haját,
S ő beszélni fog drága égi szóval,
Elmeséli majd, mi van odaát...

(Kibéd.)

A Miatyánk.

Irta: **Benedek Elek.**

Mosolyogj, mosolyogj, szép tavaszi nap! Mosolygásodra felvidul a szívem, fiatalabbnak érzem testemet, lelkemet. Csapatosan vonulnak fel előttem gyermekifjúságom emlékei, melyiket állítsam meg? Mind oly édes most, még az is, amelyik keserűséget okozott akkor szívemnek!

Itthon vagyok a kertemben, nézem a rügyfakadást s gyermekes örömtől repes a szívem. Zsendül már a fű is s zsendülő füvecskék közti félénken, szemérmesen dugja ki fejcskéjét az ibolya. Itt egy ibolya, ott egy ibolya, ezt is leszakítom, im, egy kis bokréta már, jaj, de megörülnek neki unokáim!

Nézem, nézem az ibolyabokrétát s ez a semmiség, mintha szárnyat öltene, röpül a lelkeimmel, hegyeken-völgyeken át, messze földre s meg sem áll, míg egy vén udvarházhoz nem ér: ott élt régen, nagyon régen, egy szőkehajú növendék-leány, akinek Margit volt a neve. Ő már nem emlékszik reám, tudom. Az az ibolyabokréta rég por és hamuvá lett, tudom. Az, amelyet hajnalhasadkor szedtem az erdőben, aztán szaladtam vele a faluba és...

Mégis csak jó lesz, ha előlről kezdem a történetet.

Tudjátok-e, nagyvárosi leányok, mi a légátus? A falusi s a kisvárosi leányoktól nem kérdem: ők tudják, igen jól tudják. Hej, husvét felé százszor is megfordul fejcskéjökben: vajjon ki lesz a légátus? És csak be kellene nézni ünnep előtt egy kálvinista kolégiumba: ott egyébről sem beszélnek a diákok, ki hová, melyik eklézsiába megy légátusnak. A vakáció előtt való nap délutánján mind ott tolongnak a tanári szobák előtt s mennek be sorba a nyolcadik, hetedik osztályosok. Ott bent a hosszú asztal körül ülnek a professor urak. Előttük egy nagy könyv: abba van beleírva sok, sok kálvinista eklézsiának a neve, a hol az ünnepi légátust jó szívvvel fogadják. Az eminens diákoknak jutnak a nagyobb eklézsiák, a többinek meg kell elégedni a kisebb, szegényebb eklézsiákkal, a hol a szegény légátus örül, ha néhány forintot „összehoz”. S mindössze öt prédikációt kell elmondania, ugy-e, nem is sok?

Hanem a vendéglátás... Kézről-kézre adják a légátust, különösen, ha szépen elszónokolja a bemagolt prédikációkat. Megesik bizony, hogy belesül a Miatyánkba, de ezt megbocsátják, öreg papokkal is esett meg ez már.

Legjobban a papok örülnek a légátusnak. Ünnepe első napján délelőtt kiosztják az uri szent vacsorát, aztán az egész ünnepen át semmi gondjuk; a légátus — a pap. A papok után (vagy még előbb) a növendékleányokat kell említenem: ők a leghűségesebb hallgatói a légátus diákoknak, s ők azok, akik miatt szegény légátus belesül a Miatyánkba... Oh, azt senki ne csudálja. Szegény fiú ott áll a szószéken, a templom szorongásig tele, elől az első padokban ülnek a tiszteletes úr, a földes úr és mindenféle úr leányai, akik szivükben mély alázatossággal, de arcukon el nem titkolható ártatlan mosolygással néznek a légátusra, mind ahányan vannak, szemökkel rátapadnak egy pontra, azt nézik, nézik s addig nézik, míg az a „pont“ pirulni, majd sápadni kezd, aztán hebeg, egy szót háromszor is ismétél, míg alaposan belezavarodik.

— Hát én nem sünök bele!

Ha nem mondom is, kitaláljátok bizonyosan, hogy én voltam az az elbizakodott légátus. Rég volt, igen rég volt.

— S bele fog sülni!

Ezt Margit mondta, a szőkehajú Margit.

— Nem és nem.

— Fogadjunk.

— Mibe?

— Látja ezt a piros szekfűvet? Ha nem sül bele, a magáé.

— S ha belesülök?

— Hát akkor... akkor... hoz nekem egy ibolyabokrétát az erdőből.

— Áll a fogadás.

E pillanatban megkondult a harang. Éreztem, hogy hangosan dobog a szívem. Különös érzés fogott el. Aztán valami furcsa gondolatom támadt. Szerettem volna megnyerni azt a piros szekfűvet, hogyne szerettem volna, de... szerettem volna azt is, ha elvesztettem volna a fogadást, hogy átadhassam Margitnak azt az ibolyabokrétát. Ha valahogy úgy lehetne csinálni hogy félig elveszítsem s félig megnyerjem a fogadást...

Együtt mentünk a templomba, de én alig szóltam egy-két szót. Annál többet beszélt helyettem Margit.

— Izgatott, úgy-e? Fél, hogy belesül

a Miatyánkba. Lássá, lássa, már sajnálom, hogy fogadtunk. Csináljuk vissza. Jó?

— Nem, nem!

Ekkor már meg is volt a tervem. A templom küszöbe előtt mosolyogva néztem Margitra:

— Nem fogok belesülni.

Margit is mosolygott. Mosolygásából kiolvastam: bárcsak úgy lenne. Mire az ének elhangzott s én fölmentem a katedrálba, elmúlt izgatottságom, legalább én azt hiszem, hogy sohasem voltam oly nyugodt, mint most. Égnek emeltem a szememet s úgy mondtam el a könyörgést, nem látva senkit, csak a mennyezetet. Aztán következett a Miatyánk. Most levettem a szememet a mennyezetről, a földre néztem magam elé, nem láttam senkit... Mit mondok? Láttam Margitot. Láttam szőke fejecskéjét s hajában egy égő piros szekfűvet, annak a másíknak a társát. S most éreztem, hogy hangom reszket egy kissé. Margit lesütötte fejét, nem mert felnézni reám. Nem így szoktak tenni azok a leányok, akik a légátust bele akarják zavarni a Miatyánkba.

— Miatyánk, ki vagy a mennyben! kezdettem halkán, csöndesen. És mondtam tovább mind emelkedőbb hangon: Szenteltessék meg a te neved. Jöjjön el a te országod. Legyen meg a te akaratod, miképen a földön, úgy itt a mennyben is...

Margit hirtelen fölkapta a fejét, kipirult arccal nézett rám és néztek mind. Észrevették, hogy fölcséréltem a szavakat. A vén asszonyok fejüket csóválták s a leányok összesugtak, mosolyogtak, bizonyosra vették, hogy most belezavarodom. De csalódtak: a Miatyánkot végig mondtam, ezen túl minden hiba nélkül.

Kint a templom előtt várt már Margit reám.

— Légátus ur, megnyerte a fogadást, mondta ünnepiesen s kissé meg is hajtotta magát.

— Oh, nem, — tiltakoztam én, — a fogadást a kisasszony nyerte meg.

— Hogyan? Hisz nem sült bele!

— Annyi, mintha belesültem volna. Összecseréltem a földet a mennyel, már pedig nagy különbség van a kettő közt.

Igy mondtam, de nem így éreztem egészen. Mert csakugyan úgy tetszett ne-

kem, amikor Margit imádkozó arcára esett tekintetem, hogy ha nem is jött le a menny a földre, de leszállott onnét egy angyal.

— Ha úgy gondolja, hogy belesült, hát akkor várom az ibolyát.

Délután még prédikálnom kellett, nem mehettem az erdőbe. Este vacsorára voltam hivatalos, későn feküdtem le, de szememre nem jött álom. Hajnalhasadásakor, amikor még mélyen aludt a ház népe, hirtelen felöltöztem s kisurrantam a házból. Neki vágtam a mezőnek, aztán be az erdőbe. Oh, mennyi ibolya, Istenem! Mintha csak az én kedvemre nyíltak volna! Harmat csillogot levélen, virágon. Ő csak egy kis bokrétára számít, de én leszedem mind, a mit látok, mind! Hiszen, ha lehetett volna! Mire a nap fölkel, hatalmas nagy bokrétával siettem a falu felé. És mire beértem a faluba, már szóló is a harang. Összerezentem. Lám, ha még egy kicsit tovább bolyongok az erdőben, légátus nélkül maradnak, aztán prédikálhat szegény tiszteletes úr. Dobogó szívvel rohantam fel a vén udvarház lépcsőjén Margit elébe szalad. Összecsapta a kezét.

— Mennyi ibolya! Jaj de szép! Jaj de kedves!

— Ime, kisasszony, fogadja szívesen

Átvette az ibolyát s táncolva szaladt be a szobába. Én is mentem utána csendesen. Aztán, egyszerre csak odaszaladt az ablakhoz s hirtelen leszakította azt a piros

szekfűvet. Szó nélkül tűzte kabátomra. Ám, mikor aztán gombostűvel is oda tűzte, hosszasan reám nézett, látszott raja, hogy habozik: mondja-e vagy ne, a mit gondol.

— Mondok magának valamit, kezdte egy kissé zavartan, irulva-pirulva. Furcsa álmodtam ma éjjel.

— Ugyan mit?

— Azt álmodtam, hogy maga szándékosan cserélte föl azt a két szót. Eltaláltam?

Mondtam én:

— Akár álmodta, akár gondolta, eltalálta az igazságot. Azt akartam, hogy ibolyát hozzak magának és lám sikerült, — belesülés nélkül.

A toronyban harmadikat harangoztak, összecsendült a nagy és kis harang. Együtt mentünk most is a templomba. Margit kezében az ibolyabokréta, az én kabátomon égő piros szegfű... A Miatyánk alatt mindig azt az ibolyát néztem, de most már nem zavartam össze a földet a mennel, ámbátor összezavarhattam volna: láttam egy angyalt, ki az égből szállott alá. Akinek ibolya volt a kezében. Aki már nem emlékszik rám, bizonyosan nem. Akinek ibolyabokrétája rég porrá és hamuvá lett, bizonyosan azzá... De nékem oly jól esik emlékezni reá, most, szedvén, szedegetvén kertemben az ibolyát, — jaj de megörülnek neki az unokáim!

(Kisbaczon.)

Ha szabadban jártok...

Irta: VIRSIK MÁRIA.

Ha szabadban jártok, gyermekek,
Fölöttetek a kék ég nevet,
S ha láttok ezer szép virágot,
Le ne szakítsátok!
Oly rövid szegénykék élete!

Ha szabadban jártok, gyermekek,
Örvend a tavasznak lelketek
S ha színes pillangókat láttok,
Ó, el ne fogjátok!
Röpke a pillangók élete.

Ha szabadban jártok, gyermekek,
Teljék el hálával szívetek
Isten iránt, aki tinentek
Szép tavaszt teremtett.
Adjatok hálát az Istennek!

(Malacka.)

Nagyapó csizmát vesz az unokájának.

Irta: PÁLFFYNÉ GULÁCSY IRÉN.

I.

Ősszel, télen: csak a liba, meg a cigány győzi a mezitláb való életet. Csizma dukál az ilyen időhöz s ez legjobban vásárkor szerezhető meg. Őszi vásárkor pedig.

No, nem éppen mindig szükség a magyarátzja a dolognak. Van úgy, hogy parádéból is... Mint például itt Kútásó-Börcsök uram esetében. Nem magának veszi a csizmát, nem is a fiának: az keressen rávalót, ha feszíteni akar! Hanem az unokájának szánna ökegyelme, az elsőnek, bizony!

Akármilyen nagyon szeresse is valaki a saját gyermekét, az unoka, az csak az igazi! Azt lehet teméntelen mód kapadni! Hozzá Börcsök uraméknál soká is váratott magára a kis kópé. Előtte folyton lányok jöttek, míg nagykésőre beállit a gyerek. Már akkor megfogadta Máté gazda, hogy sarkantys csizmát kerít neki, amint annyira növekednek, hogy fel is bírja húzni magának.

Hát, ennek ideje támadott mostan.

Hat esztendő a fiu, bár aki így látná, elég ha négyet adna neki. Hitványka jószág, volt úgy, hogy elsiratták már. De azért csak magmaradt, hála Istennek. Majd no...! Jobban füst a csizmacskával!

Am a csizmát venni is tudomány! Szakértelem szükségeltetik hozzá. Nem is kicsi: nagy! Ifjabbik Kútásó-Börcsök mégis elegendő bizalmat érez magában a nehéz feladatra. No, meg kell adni, van ebben valami fölöttébb természetes dolog. Az ő fia a Dani gyerek, aki im a csizma-vétellel első lépését teszi a nagy világi életben. Minek végette ifjabb Börcsök odaszól a készülődő apjaurának:

— Decsak nem jó dolog lönne abbul, tudja, ha kend indulna vásárolni, apám! Mert iholis, nem jártas kend már ebbe az ujvilági furfangériákba, becsapják kendöt!

— Hány párral vöttél több csizmát, mint én, hacsak...? — fortyan föl Máté gazda és addig bizony, hogy zivatar támad a szóbeszédből. Teca asszony is belemártakozik a fejlődésája mögül, tartván — mint illik — erősen az ura pártját. Erre villámlik, arról-felől dörög, ám mindez hasztalan. Mégis csak idősebb Máté az, aki befogja a lovakat, négyre kelvén az idő. Egy esetebb formáju malac a kocsi farába: ebből kerül ki a csizma ára. Mióta a világ: világ, mindég ennyi volt az.

No, minekutána ennyire volna Börcsök uram, gondolni lehet az indulásra. Egy óra a tethelyéig, komótos menetben. De hát: mire az a nagy sietés...? Nem lett boldogabb a magyar, mióta vasparipával toldotta meg a maga igyekezetét! Hatra csak beér. Áll már akkorra a vásár eleje.

A vásárosok kirakodtak még az éjjel. Hagyján a kirakodás! Ám amig elkészül a sátor! Akkurátus építmény ez. Gondot ad mire úgy áll, ahogyan állnia kell. Szél meg ne dönthesse, szemrevaló mód mutatkozzék benne a portéka, — pénznekminek biztos helye adódjék.

Ragyog a kelő nap, akár egy nagy borbélytányér az égen. Tetszetően meg-megvillanik a rúdra panyókázott csizmákon. A lestíholmiknak vagyon persze legfőbb keletje. A rőföst fehérenp lepi e!, míg nyergest, szürszabót és vargát jobban inkább emberek. Etájt tűnik föl Kútásó-Börcsök

uram alakja is. Végigdöcökél a csizmadia-soron, látvást mintha minden ok nélkül mivelné Szemre veszi előbb az egészet. Ám hiába, a tápai mester — Kenderesi uram — ezidőt is csak elüljár. Megállapítható ez. Minekokából beköszönt Máté a majsztternének.

— Adjonisten, — mondja.

— Kendnek is bátyámuram, — így a felelet. Bár az nem volna okos, ha elbizná magát valaki erre a szivességre. Mert így vásárkor kiscjancsipistát is meguralják. De ez mindkét részről tudatik.

— Mi kéne bátyámuramnak?

— Hát, — nyujtja Máté megfontoltan — kéne nekem olyan tudja...

No, nem kerül ki nyomban, hogy milyen. Előbb a zsebben kell vizsgálatot tartani, hogy hol is van csak az a darab kócmadzag, amin a mérték lemintáztatott. Megkerül, megvan. Lógatja Máté, akár valami diadalmi jelvényt.

— Ehol e! Ilyen a hossza, mögen ilyen szélös lögyik!

Rázódik a spagát. Majsztternének csupán egy szemvillanásra, már mondja is:

— Ott kereskedjék bátyámuram a rúd végén!

Fölfogja az egyik pár csizmacskát, hozzáirányítja a madzagot. No, jó szeme van a majsztternének, Isten éltesse! Akkurát az ő numerusát adta. Eddig rendben van. Most, hogy mi mutatkozik közelebbi szemléletre.

Megválasztatik a talp és megkopogtatódik. Hogy ugyan nem-e papiros. Kellő kongása van azonban neki. Az akasztó bírja a huzást, bátor Máté nem sajnálja jól megfeszíteni. A sarok áll, mint a bibliabéli Sionnak hegye. Kell is, hogy álljon. Vaspatkó, sarkantyú vevődik még arra. Ezzel nagyjában megtörtént a vizsgálat gorombáb-bik része. A csizma, mely illetéknépp hibátlanul találtatott: megérdemli, hogy további figyelembe részesüljön. Bedugja most Máté félalsó karját

a csizma szárába, le, egész az orrig. Végighúzza benne az ujjait. Szögek irányában ajánlatos ez. Mert, ha a szög nem reszelődött le kellőképp: akkor ugyan megemlegeti vásár napját a hordozója! No, nyoma sincs itt szögnek! Ellenben a kéreg...! Hm, bajok vannak a kéreg körül! A kéreg vágja a szárat! Ha vágja-e...? Vágja bizott, a teremburáját! Látszik ez így leállítást a földre, mivelhogy nyaklik a szár.

Sandát pislant Máté gazda, ám az ígét felvenni nem marad ideje. Majszterné kiveszi legott kezéből a csizmát.

— Ez nem bátyámnak való!

Végigmegy az újabb pár csizma ugyanezen szemléleten. Ez már akkurátus. Renndben minden porcikája, ahogy illik. Minek okából Máté maga mellé állítja s e szókkal fordul majszternéhez:

— Hogy állunk a hajlandósággal eme kis hitványságokra nívést?

Roppant megkomolyodik most az asszony hirtelenében. Nyujtogatja a nyakát. A fejét megint féloldalt fordítván nézdeli a csizmákat, mint csóka a szántást. Erős tanakodásra való jelek ezek. Kellő lelkitusa után végre ekkép tagolja elő a döntő szót:

— Lögyék bátyámnak ötszáz...! Ne mondhasa, no...!

A „no“ beletartozik a nyilatkozatba. Kell ez nyomatékknak, hogy ennyi és nem kevesebb. Ám viszont kellő szívesség is érzik belőle. Az, hogy minden érdemek és egyéb megszívlelni való kiválóságok megfontoltattak Mátét illetőleg a taksálásnál. Most Börösök uramon a nyilatkozás sora. Nyilatkozik is, olyaténképp, hogy semmit se nyilatkozik. Csak fogja a kiszemelt portékát és odaállítja egyenest majszterné mellé, lábtól.

— Mindön jókat, — köszön s irányodik.

Nincs azonban ehelyt semmi megijedni való. Ez a dolgok rendes menete Legfeljebb akkor fordúlna komolyra a helyzet, ha majszterné marasztalatlan hagyná Mátét. De nem hagyja.

— Hallja csak! — Kiált. — Hát mit ád érte? No!

Visszafordul az ember mély megbotránkozásal.

— Één? — mondja. — Sömmit. Bátor négyszázat nem sajnáltam volna érte.

— Annyiért pedig nem eladó. Inkább itt ögye a penész!

— A csizmák egy merész lóditással átnyergetnek a rúdon. Látnivaló, hogy komolyodik az eset. Miért is végleg visszafordul Máté s most vidámra vált az ábrázatja, mintha e perben jött volna csak rá hogy: nini...! Köp a tenyerébe, szétdörzsöli, aztán belevágja saját paroláját, mondván:

— Nnna, ögye ki a fene, hát nem bánom. Ráigérök még huszat. De aztán egy szó se lögyék tovább!

Azonban a menyecskének nincs már füle erre a beszédre. Rangos csizmát táncoltat egy kékbeli atyafi előtt. Máté egész háttérbe szorul. Vár egy darabot, semmi rávaló figyelem.

(Vége következik.)

Köhögésnél
hurutnál
csak a

SIROMALT

használ!
Biztosan használ, ize jó.
Patikában kapható.

A csodálatos sárkány.

— Ifjusági elbeszélés. —

Írta: Kertész Mihály.

(Folytatás.)

Másnap délután a megbeszéltek időben a szövetség régi tagjai össze is gyűltek a kis-téren, de már több, mint egy félórája várokoztak, Madár Matyi még mindig nem tűnt fel a láthatáron.

— Talán nem tudja pontosan, hogy mikor szoktuk felereszteni az Albatrost — vélekedett Labancz — s azért késik. Várjunk hát még egy keveset.

— Vagy valami sürgős dolga akadt — találgatta Kovács. — Az is lehet, hogy beteg... nem tudható... Éppen ezért én is amondó vagyok, hogy várjunk néhány percet, illendőségből.

Sántha Gabi azonban, aki ma soros volt, érthető türelmetlenséggel vágott közbe:

— Illendőség ide, illendőség oda — én ugyan nem várok tovább! Tartsa itt az orrát idejében! A várokozással csak én járok rosszul, mert annyival kevesebb ideig lesz a kezemben az Albatros. Hiszen, amíg megvizsgálja Labancz meg aztán kihozzuk, az is eltart egy jó negyedórát... a végén még este lesz, amire felengedhetem! Ezért hát nem várok tovább!

A másik két szövetséges belátta, hogy igaza van Sánthanak, mert a várokozással tényleg ő szenved rövideget, miért is beleegyezőleg bólogattak.

— Hát akkor gyerünk, — mondotta Kovács.

— Siessünk! — izgult Sántha s előre sietett.

A többiek nyomon követték s amint beértek a hangárba, Labancz, aki méltányolta Sántha türelmetlenségét, azonnal hozzálátott az Albatros szokásos megvizsgálásához.

— Csak gyorsan, gyorsan! — sürgette Sántha Gabi. — Főlősleges most olyan pontosan vizsgálni, hiszen az este is megvizsgáltad, azóta pedig itt fekszik, tehát nem történhetett semmi baja.

— Igaz, — hagyta helyben Labancz s csak még egy felületes, futó pillantást vetett az Albatrosra aztán megadta az engedélyt a felengedéshez.

Ekkor mindhárman óvatosan megfogták a sárkányt s kifelé indultak vele. Néhány perccel később már ott állottak a kis-tér közepén, ahonnan a felszállás szokott történni. Madár Matyinak azonban még híre sem volt. Pedig mindnyájan azt remélték, hogy mire kijönnek, bizonyára megérkezik ő is. De csalódtak s még Sántha is, aki egyébként teljesen a felengedés körüli teendőkkel volt elfoglalva, csodálkozva csóválta fejét.

Labancznak ekkor egész váratlanul és értelmetlenül újra fülébe csendültek Madár Matyi biztató szavai:

— „Ne féljete, amig engem láttok“.

És, ime, most nem látják!

— Vajjon — tépelődött magában az érzékeny lelkű Labancz Jóska — Madár Matyi eme

eltűnése nincs-e összefüggésben kijelentésével?... Nem előjel-e ez valami közeledő veszélyre?!...

Már éppen nyelvén volt, hogy szóvá tegye aggályait, amikor mégis mást gondolt.

— Eh! Csak neveltségem tennem magamat... Semmi különösebb jelentősége nem lehet annak a közönséges, mindennapi megjegyzésnek...

És már teljesen meg is nyugodott s aggályai eloszlottak.

Éppen ekkor szólt oda neki a már teljesen elkészült Sántha:

— Szél-irányt kérek!...

Labancz felnevetett.

— Most is kell szél-irány? — kérdezte — Hiszen por nélkül is megállapíthatod, olyan erősen fuj.

Tényleg, ma a szokottnál sokkal hevesebb szél volt, úgy, hogy Kovács egyideig aggódva vizsgálta az eget, nem mutatkoznak-e valamerről viharfelhők, A szél iránya is különös volt ma. Eddig mindig dél felől fujt, de mos északról, vagyis a vásártér felé...

— Azért csak dobj fel egy marék port, — utasította Sántha Labanczot. — Mert látni akarom a szél erősségét.

Ebben igaza is volt Sántha Gabinak, a jó sárkányozónak nem elég tudnia a szél-irányt, hanem haj szál pontossággal kel ismernie a légáramlat erősségét is, mert ez szabja meg, hogy lassabban, vagy szaporábban engedje-e utána a sárkányozó spárgát. Ez pedig — amint mindenki, aki csak egyszer is engedett fel sárkányt, tudja — nagyon fontos dolog. Mert ha enyhe légáramlatnál szükségtelen gyorsabban gombolyítani lefelé a sárkányeresztő spárgát, a zsinog óriás hasat kap, s a sárkány bukfcencet vet, sőt le is zuhan. Ha pedig erősebb szélben lustán megy a spárga utánaengedése, bizony fenevadá válik odafenn a sárkány s egyideig csak türelmetlenül rángatózik, de aztán megharagszik, eltépi a zsinogot s elszabadul...

És mivel a légáramlat — különösen odafent — nagyon szeszélyes, — finom tapintású sárkánynak kell lenni a sárkány-engedőnek hogy már a spárga rezgéséből, rángatózásából meg tudja állapítani, hogy mi van odafenn: fel kell-e gombolyítani a spárgából, vagy pedig gyorsan utána engedni néhány métert. Sőt az igazi sárkányzó még arra sem vár, hogy odafentről a spárga utján, mint valami táviró-vezetéken vesz tudomást a levegő szeszélyes változásairól, hanem szeme állandóan rászegződik a sárkányra s annak legkisebb moccanásából is tudja már, hogy mit kell tennie, még mielőtt az üzenet leérkezett volna a zsinogen.

Labancz Jóska az ügyesebb sárkányozók közül való volt, tehát rögtön megértette, hogy

miért akarja tudni és ismerni Sántha Gabi a szél erősségét. Tehát vonakodás nélkül engedett kívánságának és feldobott egy marék port.

A szél pedig egyszerre felkapta az egész porcsomót s nyargalva rohant vele a vásártér irányába. Nagyon erősnek mutatkozott tehát, Söt veszedelmesnek.

De Sántha Gabi, aki mesternek tartotta magát a sárkány eresztésében, tudta jól, hogyan kell kifogni a makrancos Szél-komán; Előre legombolyított egy jókora darab spárgát, hogy legyen mivel kielégíteni a szél dühét és hogy a szabaddá tett spárga hosszával enyhítse a sárkány huzásának erejét. De meg azt is akarta, hogy minél előbb feljusson az Albatros a magas régiókban, ahol valószínűleg már szelidebb lesz a légáramlat, Mert régi tapasztalat, hogy ha lent erős a szél, fentebb teljesen szélcsend van.

Az Albatros azonban most, mintha fittyet hányna minden szabálynak, tapasztalatnak, — eszeveszett gyorsasággal iramodott felfelé, úgy, hogy Sánthanak rőfölvé kellett utána engednie a spárgát.

Ez pedig végzetes hiba volt! Nem is érti ezt megymás, csak aki már nagyon sok sárkányt engedett fel.

Ugyanis sárkány-eresztésnél a legfőbb szabály az, hogy a spárga a két egymás mögött körülbelül félméter távolságban levő marokban csússon, miközben az alul maradt kéz mutató és hüvelyk ujjá állandóan tapogassa, morzsolja a zsineget, hogy minden rendellenességet, hibát, foszlást, elvékonyodást észrevegyen rajta. S ha az alsó kéz észrevesz ilyesmit, a felül levő kéznek még elegendő ideje van arra, hogy a hibás zsineget megmarkolja s ne engedje tovább csuszni mert különben baj lenne.

A rőfölnél azonban nincs idő és alkalom a spárga megfigyelésére, mert az ilyenkor nem az ujjak között siklik, hanem rőfszámra dobják a markok a spárgára éhes sárkány után. . . Így aztán a foszladozó rész is a szabadba kerül s a spárga a sárkány erős huzása következtében az elvékonyodott helyen — elszakad és kész a katasztrófa!

Sántha Gabi tehát a legfontosabb szabályt sértette meg, amikor a szokatlanul erős szélben rőfölni kezdett.

Egy-ideig még nem lett semmi baj. Az Albatros szabályszerűen emelkedett felfelé s szinte már fél-magasságban volt. De mivel még mindig nem került a szelidebb régiókba, Sántha továbbra is rőfölvé engedte a spárgát.

Amikor aztán az Albatros elérte szokásos magasságának feleutját Sántha így gondolkozott:

— No, még csak néhány métert rőfölk, azután csusztatva engedem tovább a spárgát.

De még teljesen végig sem gondolta szándékát, amikor hirtelen érezte, hogy nincs huzása a sárkánynak s mivel eddig a nagyon is erős huzás miatt egészen hátra kellett magát feszítenie,

most váratlanul megtántorodott s csaknem hanyatt vágódott.

A következő pillanatban aztán egyszerre mindent megértve, — vért fagyasztó, kétségbeesett kiáltás tört ki belőle:

— Segítség!!!

A szövetséges társak a vészteljes kiáltásra riadtan fordultak Sántha felé, aki két kezével, szinte ész nélkül kapkodott, hadonázott valami láthatatlan dolog után, miközben csapzott hajjal futott abba az irányba, amerre az Albatros lebegett . . .

E különös mozdulatokat látva, villámgyorsan cikkázott át a szövetségesek agyán a kétségtelen tény:

— Az Albatros II. eltépte a spárgát s elszabadult!

Egyetlen másodperc veszteni való idő sem volt.

Ha egyáltalán lehetséges segítség, úgy az csak a legnagyobb gyorsasággal remélhető.

Pillanatnyi habozás nélkül, egyszerre kezdtek tehát futni mindketten a menekülő Albatros irányába.

Néhány lépés után utólérték Sánthát s magukból kikelve lihegték feléje:

— Hogyan történhetett?! . . . Rettenetes! . . .

— Nem tudom! . . . Nem tudhatom! . . . — hörögte Sántha Gabi. — Váratlanul jött . . . mintha csak el lett volna metszve a spárga . . .

Labancz most már mindent megértett.

— Ez a Madár Matyi műve! — jajdult fel. Megmondta! . . . Azt, hogy ne féljünk, amíg őt látjuk . . . És ma nem is jelentkezett . . . Ezért! . . . Ő tudta, mi lesz ma! . . . Tegnap elvégezte a dolgát!!! . . .

— Nyomorult! — fakadtak ki a többiek elkeseredve.

— De most nem volt idő a tépelődésre, vitára, bírálgatásra, ítélkezésre . . . Minden testi és szellemi erőt, minden képességet és ügyességet össze kellett szedni, meg kellett sokszorozni, hogy megmentsék a végveszélybe került Albatrost . . .

Elérkezett az alapszabályok hetedik szakaszában említett pillanat s vállalva igyekeztek mindhárman eleget tenni szerződéses kötele-ségüknek

— Előre!!! — dirigált Kovács s nekirugaszkodva, nyolc-tíz lépéssel hagyta el társait.

— Utól kell érni! — tüzelt Labancz Jóska.

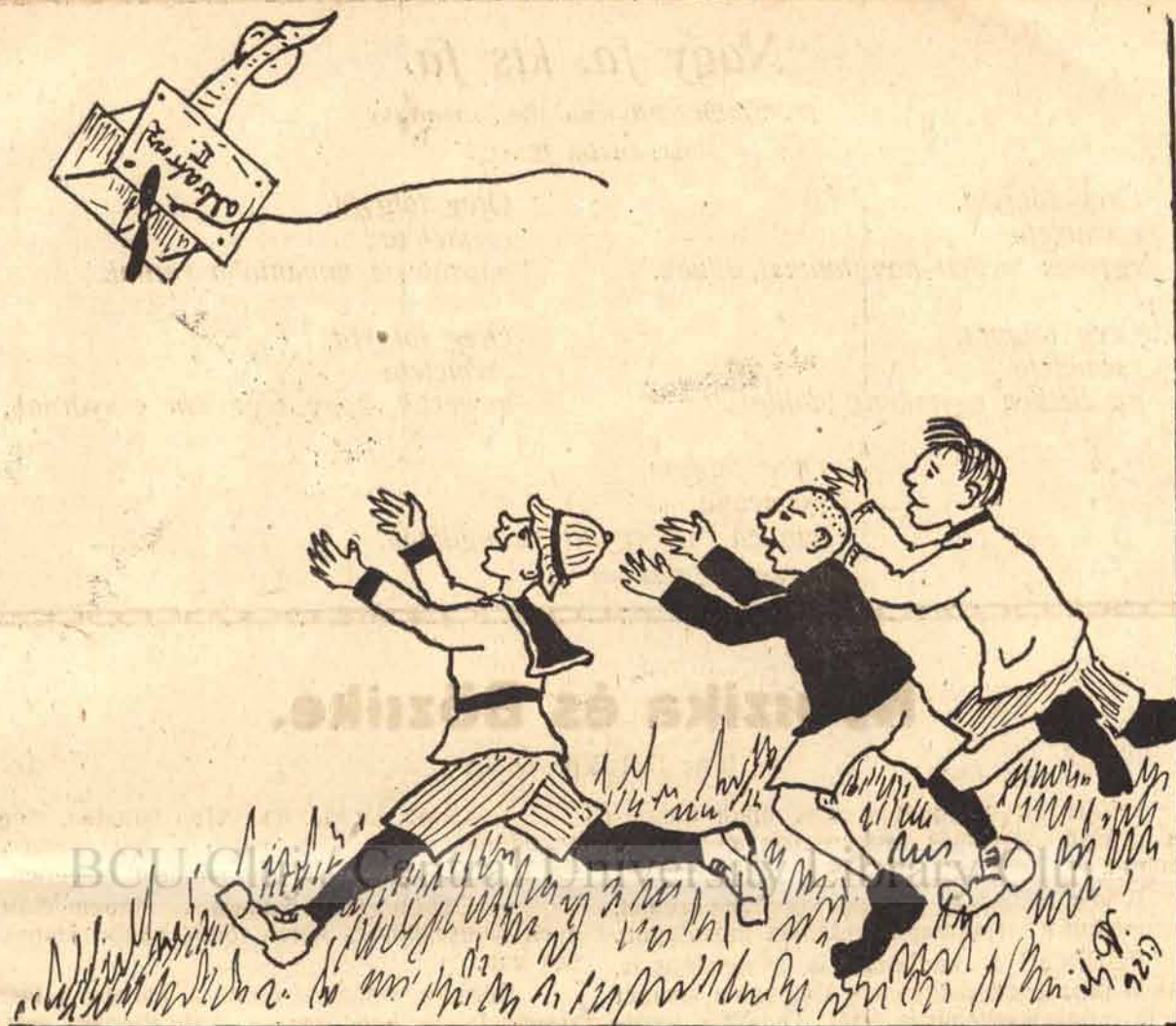
— Folyton alatta kell futnunk, hogy ha lezuhan, felfoghassuk — magyarázta Sántha futás közben.

Előre nyúlt testtel loholtak mindannyian.

— Csak fel ne akadjon! — aggódott Labancz.

Az Albatros II. pedig, mint ketrecéből szabadult vad, táncolva, keringve, néha-néha mélyre zuhanva, aztán ismét felkaptatva nyargalt, rohant, vágatott a vásártér irányába . . .

. . . Molnár Matyi már jóval előbb összekürtölte cinkosait a Tanács-hegyre.

A vezér meg a többiek nem is késlekedtek s mintha csak valami ritkán megjelenő üstökös feltünését várnák, — úgy meredtek valamennyien az ég ama pontjára, ahol az Albatros meg szokta mutatni magát.

Nagy Jancsi még egy színházi látcsövet is szerzett valahonnan erre a ritka alkalomra s ezzel kémlelt felfelé állandóan.

Végre megjelent a várva-várt Albatros II.

Az izgalom nőttön-nőtt a Tanács-hegyen. Különösen Madár Matyi alig bírta magát, mert nem volt egészen bizonyos a dolgában. Annyi kudarc után megingott bizalma a sikerben s félt, hogy gaztettét még idejében felfedezték a kis-térick s akkor megelőzték a katasztrófát...

Egyszerre azonban ujjongva, rekedten kiáltott fel:

— Nézzétek!!!

Amit a többiek nem vettek észre még látcsővel sem, azt az ő éles szeme már meglátta.

A következő másodpercekben azonban már a többiek előtt is világos volt minden s örömkömben össze-vissza kezdtek ordítózni:

— Elszabadult!...

- Erre jön! ..
- Itt fog lezuhanni!...
- Irány a Tanács-hegy!...
- Nem bírja sokáig!...
- Most megfordult!...
- Fejjel esik lefelé!...
- Az egyik szárnya már le is tört!...
- Most oldalba kapta a szél!...
- Ni, hogy pereg, mint a motolla!...
- Rácsavarodott a spárga!...
- Még megfúl, szegény!...
- Ni, hogy bukfencezik!...
- Felléphetne a cirkuszban!...
- Hogy tetszik érezni magát odafenn?!...
- Jöjjön le egy szóra!...
- Már meg is állt!...
- Most!.. Most... Már ereszkedik le-

felé!!!...

— Még pedig sikló-repüléssel! ..

— Előre, fiuk! — adta ki ekkor a parancsot a vezér. El kell fognunk mindenáron!... A mi területünkön száll le! Minket illet!...

Erre mind a hatan lerohantak a Tanács-hegyről s megállottak a lefelé ereszkedő Albatros alatt.

(Folyt. következik.)

Nagy fa, kis fa.

(SCHÖBER EMIL tanár úrnak szeretettel.)

Irta: DSIDA JENŐ.

Öreg tölgyfa,
csemetefa
egymás mellett hangtalanul állnak.

Öreg tölgyfa,
csemetefa
az életben egymásra találtak.

Öreg tölgyfa,
csemetefa
napsütésre mindhiába várnak.

Öreg tölgyfa,
csemetefa
megértik, hogy vége van a nyárnak.

Öreg tölgyfa,
csemetefa
minden este együtt sirdogálnak.

(Szatmár, 1924. okt. 4.)

Nyuszika és Bözsike.

Irta: TUTSEK ANNA.

— Zrr, zrr, zizegett a rozs, mikor hajnalban az első napsugár bearanyozta megsárgult kalászeit. — Zrr, zrr, ébredjétek fel, gyerekek!

A kék búzavirág azonnal kinyitotta szemét. Megmosdott a harmatban és vidáman mosolygott.

Felébredt a vadborsó is, a nefelejts is. Csak a pipacs dörzsölte még álmosan a szemét s le is csüggesztette piros fejét. Ő volt a legálmosabb valamennyi között.

Fönt a magasban megszólalt a pacsirta, fűrj pitypalattyaolt a vetés között; a levegőben egy aranyzárnyú lepke mondta a reggeli imádságát vidám reppenéssel.

— Zrr, zrr, — zizegett ismét a rozs, mit látok, mit látok?

A búzavirág is kíváncsian fordította arra a fejét s arra már a pipacs is teljesen fölébredt.

— Dini, hiszen ez a kis Bözsike, — szólt a pettyes katicabogár s végigsétálva egy ringó fűszálon odahajolt egy kis leány fölé, aki a rozsvetés szélén a fűben feküdt s be volt takarva egy nagy kendővel.

— Ismerem a kis Bözsikét, láttam a minap a kertjökben. Most, úgy látszik, idehozta az édes anyja, amíg ő a mezőn dolgozik. Jó reggelt, Bözsike.

Bözsike ledobta magáról a kendőt, felült s mosolyogva nézett a katicabogárra. Ő is megismerte azonnal.

— Nekem van egy kanalam, — mondta a katicabogárnak. — Ezzel eszem meg a tejecskémét. Van neked is bogár?

— Nekem nincs, — felelt a katicabogár búsan.

— Látod, látod, ha volna kanalad, megengedném, hogy te is egyél a tejecskéméből. Eredj haza, hozz egyet!

— Otthon sincs kanalam. Hanem elmegyek Nyusziékhoz, kérek tőlük, nekik bizonyosan van.

Bözsike magához ölelte a kanalat s visszafeküdt a kendőre; a katicabogár pedig elröpült.

Röpült, röpült egyenesen Nyusziékhoz.

Nyul anyó éppen a lakást söpörgette, amikor odaérkezett Katicabogár-kisasszony.

Nyul-apó már korábban elment a tarisznyával, ebédért. Nyul Zsófi pedig az iskolában volt.

— Isten hozta, kedves Katicabogár kisasszony, — szólt nyájasan Nyul anyó, ugyan mi jó hozta erre mifelénk?

Katicabogár éppen el akarta mondani, mi járatan van, amikor egyszerre csak rémülten rohan be Nyulapó. A tarisznyája csak úgy lógott a vállán, a jó saláta-féle kipotyogott belőle futás közben s a két hosszú hegyes füle ijedten konyult le.

— A vadász... a vadász... makogta rémülten.

— Fussunk! Fussunk... kiáltotta egyszerre éppen úgy megrémülve Nyulanyó, s azonnal a hátsó lábára állott, ugrásra készen.

— Nem, még ne fussunk, — szólt Nyul apó, letörülve a verejtéket homlokáról. — Tulajdonképpen a vadászt nem is láttam. Csak a Cenci néni vakkantását hallottam, — messziről,

— Cenci néni!... sóhajtott nyul anyó. — Jaj akkor rejtőzzünk el jól, mert ránk talál még a harmadik határban is!...

Cenci néni a vadász nagy, sárga vizslája volt, a Nyul familiák rémülete az egész vidéken.

— Lása, lássa, kedves Katicabogár kisasszony, — panaszkodott Nyul anyó a Katicabogárnak — milyen zaklatott a mi életünk. Örökös rettegésben élünk. A kányától, a sastól, a kigyótól, a vadász kutyájától, mindentől félnünk kell. De legjobban Cenci nénitől. A szemünket mindig nyitva kell tartani, a fülünket mindig hegyezni kell. Én már annyit hegyeztem az én hegyes fülemet, hogy egészen félre áll már!...

— Ne sopánkodj most, anyuk, — szólt nyul apó, — hanem lássunk utána, hogy jól elbujhassunk!

— Jaj Istenem, de mi lesz a fiunkkal! — kiáltott fel egyszerre sirva Nyul anyó. — Az iskolából amikor hazajön, egyenesen a Cenci néni utjába kerül! Nyul apó megvakarta a füle tövét aztán megvakarta az orrát is.

— Én elmegyek a fiam után, — szólt Nyul anyó hősileg. — Nem bánom, ha Cenci néni meg is esz!

Én is megyek, — szólt elszántan Nyul apó s tartsznyáját újra a vállára vette. — Nem bánom, ha a vadász meg is lő!

A katicabogár megsajnálta őket.

— Ugyan kérem, — szólalt meg, — maradjanak csak itthon és rejtőzzenek el jól, hogy meg ne találja az a gonosz vizsla. Majd én elmegyek a nyuszikáért és úgy haza vezetem, hogy semmi baja sem lesz.

Oh, hogy hálálkodtak erre Nyul apóék. Tudták, hogy Katicabogár szavában megbízhatnak.

Repült, repült, gyorsan a Katicabogár egyenesen a nyul-iskolába. Éppen vége volt az iskolának s vígan makogva szaladtak ki a kis nyuszikák, táskával a hátukon, könyvvel a kezükben — akarom mondani az első lábukban.

— Vigyázzatok, Cenci néni a határban van! — kiáltott nekik oda a Katicabogár.

Megriadva futottak szét a tapsifülesek azonnal. Nyuszika leghátul maradt.

— Téged majd én vezetlek haza, — szólt a katicabogár.

— Már késő! kiáltott egyszerre rémülten Nyuszika s hegyezni kezdte a füleit. — Hallottam már a Cenci néni vakkantását!

— Jöj csak velem, tudok egy jó rejtékhelyet, — szólt a Katicabogár.

Repült, repült előre, szaladt utána Nyuszika, keresztül az ugaron, keresztül a mezőn; egyszerre csak a rozson át, a buzavirágok és pipacsok között kidugta a fejét és szembe állott a kis Bözsikével.

Oh, hogy megijedtek egymástól Nyuszika és Bözsike. Mind a kettő remegett, mint a nyár-falevél.

— Ne bánts! rebegte Bözsike és ijedten szorította magához a kanalat.

— Ne bánts! makogta Nyuszika és ijedében két lábra állt.

— Ne féljetek! — biztatta őket a Katicabogár. — Bözsike, ez a kis Nyuszi, a tapsifüles kis Nyuszi. Most megy haza az iskolából. Rejtsd el, mert a vadász meg akarja löni.

— De nem eszel meg? — kérdezte Bözsike kissé nekibátorkodva.

— Dehogyan eszlek, dehogyan eszlek! Hiszen én csak salátát, meg füvet eszem, kis lányokat soha! De hát te, nem lössz meg?

— Dehogyan lölek! Hiszen nincsen is puskám!

— Hát az mi a kezében?

— Ez fakanál.

— Nem sültet az el véletlenül?

— Dehogyan!

— Nem is harap?

— Nem.

— Akkor közelebb megyek.

— Jól van, Nyuszi. Csak nagyon közel ne jöjj. Mert én mégis félek tőled egy kicsit.

— Én is félek egy kicsit!

— Ne féljetek! — biztatta őket ismét a Katicabogár. — Rejtsd el Bözsike, a Nyuszi a nagy kendő alá, hogy rá ne találjon a Cenci néni.

Bözsike valahogy nekibátorodott, a Nyuszika is, bebújt a nagykendő alá, ott úgy meglapul, úgy meghuzta magát, soha rá nem talált volna a vadász. Nem is lőtt aznap egyetlen nyulat sem és Cenci néni búsan kullogott haza.

De annál vigabbak voltak Nyul apóék, amikor uzsonnaidőre ép bőrrel hazavezette a Nyusziát Katicabogár kisasszony. Hálálkodtak is neki illendőképpen. Másnap pedig elment az egész familia Bözsikéhez, megköszönni, hogy olyan jó volt és elbujtatta a Nyusziát.

Én láttam, amikor mentek. Kis talyigát toltak, tele piros tojással. Hát ti láttátok-e?

(Budapest)

ELKÉPZELNI SE LEHET

szébb, jobb és olcsóbb könyveket a Hoffmann Ferenc ifjúsági regényeinél. — A »MINERVA« Irodalmi és Nyomdai Műintézet R.-T.-nál (Cluj-Kolozsvár, Strada Regina Maria 1) ezekből a következők kaphatók darabonként 45 leier:

1. Küzdelmek.	5. A jóság diadala.
2. A tél birodalmában.	6. Frigyes és Náci.
3. Viszontaságok a tengeren.	7. Ehrlich Jakab.
4. A talizmán.	8. Nehéz idők.

Pósta útján is megrendelhetők a pénz előzetes beküldése mellett vagy utánvétellel.

FEJTÖRŐ.

A sorsolásban való részvételre egy rejt-
vény megfejtése is jogosít!

A rejtvény megfejtését, a megfejtők és
nyertesek névsorát egyszerre, a megfejtést
követő hónap végén közlöm!

Pontrejtvény.

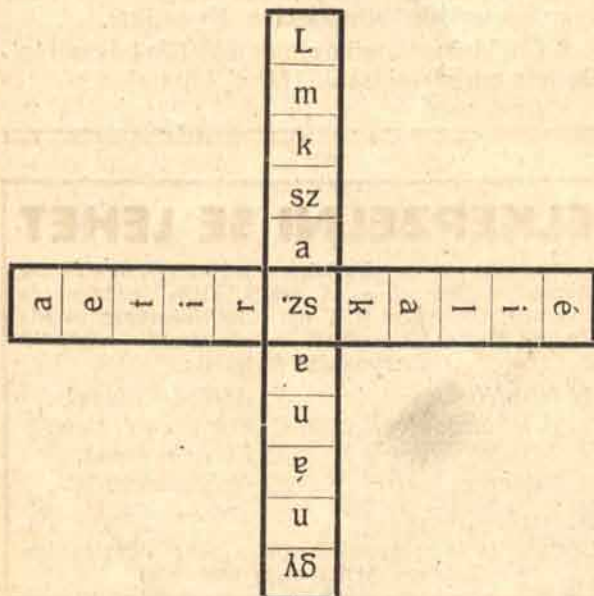
— Beküldte: Szilvász Károly. —

- A fa alsó része.
- A tenger nyulványai a száraz-
földbe.
- Melyben a szívem ver.
- Zsidónyelv.
- Egy kedves unoka neve.
- Szentelen állat.
- Sebes szárnyon jár.
- Régi próféta.
- Mérő eszköz.
- Az egész több ilyenből áll.
- Esik a felhőkből.

E pontok kezdőbetűi: egy híres kuruc-
vezérnek a nevét adják.

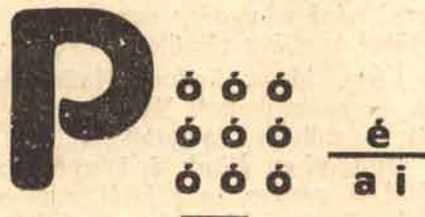
Keresztrejtvény.

— Beküldte: Horváth Sarolta. —

Betürejtvény.

— Beküldte: Kovács László. —

Sakkrejtvény.

— Beküldte: Horváth Bözsi. —

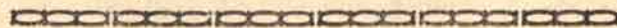
	Csbn	a			gyer	
sza			des	vés		
		ke				mek
	va			nek		

Kockarejtvény.

— Beküldte: Leitner Veronka. —

E	É	V	I	Leány név.
D	D	V	T	Város Hunyadmegyében
N	T	A	Á	Fiu név.
N	I	A	U	Bíróság előtt bizonyít.

E szavak úgy rendezendők el, hogy viz-
szintesen és függőlegesen olvasva ugyanazon
szavak álljanak elő.

A CIMBORA sorsjátéka

eddig eredményeként a mai napig 146
darab sorsjegyet küldtünk el. Igyekezni
fiúk, lányok, hogy mihamarább elfogyjon
a 250 sorsjegy és megejthessük a sorsolást.

A CIMBORA kiadóhivatala.

Elek nagyapó üzeni:

**Minden levél egyenesen Elek nagyapó címére: Kisbaczon, (Bajani Mici) u. p. Nagy-
baczon, (Bajani Mare) Háromszék-megye (Jud.
Treișcaune) küldendő, akkor idejében kapok
választ. A levélírás egyik fontos szabálya,
hogy benne legyen a levélben: hol kelt, me-
lyik évben s melyik hónap hanyadikán!**

Halmi István, Nagyszalonta. Most már értem, hogy mért látod oly sötét szemüvegen át az életet. Már 12 éves korodban regényeket olvasol Gorkijtól, Dosztojevszkytól, Balzactól, Erdős Renétől stb. Nincs más módja a lelki gyógyulásnak, igyekezzél elfeledni e regényeket korodhoz illő könyvek olvasásával. Igazán szerencséd, hogy e hitben kezdsz vigasztalást keresni, mert ezzel még nem késztél el. És látod, magad bevallod, hogy máris oly jól érzed magad, mert könnyítéssel a szivedben a vallomásokkal. Kapok én még tőled vidám hangú leveleket is! — *Noe Margit.* A 15-ös megfejtésű számrejtvény jó ismerős, régi felirat pedig tulságosan sok gyűlt össze. Valami mást próbálj. — *Berkovits Ernő és Irén, Vulkán.* A kiadóhivatal mindig idejében utnak indítja az újságot de hidd el, a posta a hibás ha egy héttel később kapjátok, de így is részt vehettek a sorsolásban, hisz a beküldés határideje a következő hónap 10-ike s egyetlen rejtvény is jogosít a sorsolásban való részvételre. — *Fegyvernek Gabriella, Magyaros.* Hárman vagytok testvérek, de édesanyátok meghalt. Remélem, nem csak a Cimborát szeretitek, de egymást is és te mint legnagyobb, tehetséged szerint pótolod az édes anya szeretését, gondosságát. Ugy-e jól remélem? A kiadó bácsi pótolja, ha van fölösleges példány, a 16, 19, 20, 23, 24, 25, 32, 52, számot, de máskor melegebben reklamáld a hiányzó számokat. — *Kremzer Jancsi és Kána Aladár, Temesvár.* Eröss Alfréd annyit beszélt nektek a Cimboráról és nagyapóról, hogy egyszerre csak azon vettétek észre magatokat: ti is rajongtok a Cimboráért. Valóban örvendek, hogy Eröss Alfréd, ez a szép tehetségű unokám oly kedves híveket toborozott a Cimborá zászlaja alá, mint amilyenek titeket mutat szép leveleitek. Szeretettel látlak unokáim sorában s várom további leveleiteket. — *Czintos József, Oltszem.* Mint az oltszemi református iskola növendéke írod leveledet, melyből örömmel látom, hogy a tanító bácsi olvassa fel nektek a Cimborát. Az ő jóváhagyásával küldted be a rejtvényt is, mely majd sorra kerül. Sokszor utaztam át a falutokon Sepsiszentgyörgy felé s mondanom se kell, hogy örömet szerezteél kedves emlékeket felelevenítő leveleddel. — *Reiter Irénke, Kolozsvár.* Nem vagy a Cimborá előfizetője, de megveszed minden számát. Eltaláltad, így is unokáim köré számitlak téged a Cimborá hálás női olvasóját. — *Lérfalvi Szacsavay Zsiga, Ördögkeresztúr.* Minda-

két rejtvény jó, csak az a baj, hogy a Csillag-rejtvényed nyomdai összeállítása tulságosan sok munkát adna, névrejtvényvel pedig esztendőkre el vagyok látva. Másfajta rejtvényeket próbálj. Az írásoddal igen meg vagyok elégedve s szeretettel látlak unokáim seregében — *Miska.* Ha neked jól esik, hogy írhatsz nagyapónak, nekem is jól esik olvasnom a leveledet, de még jobban esnék ha a vezeték nevedet meg a helyiségedet is közölnéd velem, mert enélkül a legjobb akarral sem pótolható az 5. szám. Aztán ha Tök-mag őfelsége ráhibázik a nevedre, hová küldjük a könyvet? vagy elég lesz ennyi: Miska, Európa? Egyébként, tréfa ide, tréfa oda, az írásod sem nem csunya, sem nem szép. — *Schwartz László, és Miklós, Dicsőszentmárton.* Persze, hogy Tordán épült az a hid és nem Dicsőszentmártonban. Az adomák jók, de nem a Cimborába valók. Ha gondolkoztok egy kissé rajta, rájöttök, hogy miért nem. — *Barna Károly, Nagybánya.* Bizony igaz volt a betegségemről szóló hír, de hál'Istennek csak így. Ha van időd a levélírásra, csak írjál mennél többször, ez is tanulás. Mindenesetre jobb, ha a rejtvényt külön papirosra írod. — *Molnár Lujzika és Klárka, Nagyborosnyó.* Bizonyosan válaszoltam a csillag-rejtvényes leveletekre, ha megkaptam. A betűrejtvény sorra kerül. — *Herskovits Augusztá, Petrozsény.* Még adoma formájában sem közlök oly olvasmányt, ami az apa iránt való köteles tiszteletnek a megsértése. Egyébként elismerem, hogy ügyesen írtad meg az adomát. — *Laiber Albert, Ditró.* A kiadóbácsi pótolja a 29. és 38. számot, s remélem, te is pótolod a mulasztást: szorgalmasabban írsz szépen nagyapónak. — *Horváth László, Ditró.* Látod, látod, csak türelemmel kell várni, mert nagyapó minden unokának válaszol. Ha irtál a kiadóbácsinak, bizonyosan pótolta már a 30, 34, és 44, 4. és 5. számot. — *Erdélyi Vera, Nagyvárad.* Van egy sikerült strofa a tavaszi versben (az utolsó előtti), de tulságosan szomorú a versed, nem gyermek léleknek való. A temetőt hagyjátok nekünk, öregeknek. — *Halmos Lilli, Nagyvárad.* Most még kevesebb idő van a levélírásra, mert az iskolán kívül magyar és német nyelvet tanulsz. Ne feledd, hogy a levélírás is tanulás s ha az iskolán kívül tanulsz a magyar nyelvet, akkor csak juttass időt a levélírásra is. Egyébként örömmel állapítom meg, hogy kifogástalanul írsz édes anyád nyelvén. — *Tóth Laii, Karánsebes.* Szívemből kívánom, hogy rád mosolyogjon a szerencse. — *Iványi Magda, Arad.* A nevemmel kapcsolatos rejtvényt, amint már sokszor üzentem, nem küldök. A rejtvényed jó, de költséges volna a sokszorosítása. Szép és helyes írásod dicséretet érdemel. — *Legifj. Zárug Lukács, Segesvár.* Az írásodon éppenséggel nem látszik, hogy nem jártál magyar iskolába, sőt verset is irtál, mégpedig figyelemreméltót. Örömmel látlak unokáim sorában s várom az igazi leveledet. — *Kun Jancsi, Temesvár.* Verses rejtvényedet sorra keríteném, ha újra beküldenéd a

megfejtéssel együtt. — *Klein Irén, Arad.* A kiadó bácsi pótolja az 1. számot, én meg örömmel várom további leveleidet. Az édes anyád ajándékát levélpapíron. — *Kós András, Sztán.* Nem én kívántam, hogy bélyegeket gyűjtsetek, de egy bácsi, aki hirdetést tett közé a Címborában. Különbösen, úgy látszik, kifeleddet leveledből a jelzett bélyegeket, vagy valahol eltüntették. — *Markovits Edith és Duci, Vulkán.* Na, ti nem késtetek le a névnapj jó kívánsággal, mert bár július 17.-ikén van a nevem napja, táviratilag köszöntötök. Vagy más napon is rábotlottatok az én nevemre? Akár így, akár úgy, jól esett a figyelmetek. — *Török Icuka.* A nevedre jól emlészem, de arra már nem, hogy karácsonykor kaptam-e tőled levelező lapot. Ha Kisbaconban és nem Pesten írnam ezt az üzenetet, csak kikapnék egy fiókot, s mindjárt kistülne, hogy kaptam-e vagy sem. De mért irsz oly ritkán? s hová tűnt el a helyiséged? — *Bárdos Ágnes, Nagyvárad.* Azért nem irtal olyan régen, mert beteg voltál. S lám, mégis szereztél egy előfizetőt. Ez igazán szép dolog. A névrejtvényed jó, de mást eszelj ki, mert igen sok a névrejtvény. — *Reismann Géza, Beregszász.* Leveledet továbbítottam a kiadóhivatalnak. — *Fried Gábor, László, Imre, Máramarossziget.* Hát bizony nem valami jól sikerült a pesti „pihenő“, először azért, mert Pesten nem lehet pihenni, másodszer azért, mert állandóan gyengélkedtem. A kiadó bácsi pótolja a 2. számot. — *Végh Géza Sárbogárd.* Az influenza az idén, úgy látszik, világszerte kellemetlenkedik. Nagyapóhoz is ellátogatott. Az újságborítékon olvasható, hogy a magyarországi unokák hol fizethetnek elő. Különbösen leveledet továbbítottam a kiadóhivatalnak. Szilvássy Károly bizonyonnyal szívesen fog veled levelezni. Kedves szüleidnek tolmácsold viszont-üdvözetemet. — *György Győző, Páva.* Majd meglátod, hogy minden leveledre kapsz választ s ha netalán valamelyikre nem kapsz, ez azt jelenti, hogy leveled a postán elkallódott. Anyukádnak tolmácsold viszont üdvözetemet. — *Csonka Irénke, Torda.* Örömmel látom leveledből, hogy a anygalkád valósággal elhalmazott ajándékokkal. Csudálom, hogy még nem kaptad meg a beszámolóért nyert könyvet. Valószínűleg elkallódott a postán. A kiadóhivatalnak üzentem, hogy neved előtt hagyja el a p. o. t.-t. mert már nem jársz iskolába. — *Kökössy Annus, Sepsiszentgyörgy.* Eddig azért nem irhattál, mert beteg voltál, azután meg a leckét kellett pótolnod, de igéred, hogy ezental gyakrabban irsz. Örömmel várom leveleidet és szívesen olvasom verseidet is, ám az első versed, bár tehetségre vall, igen szomorú, nem a gyermekek lelkének való. — *Désy Jancsika, Pankota.* A versed korodhoz illő szárnypróbálgatás. A rejtvényed jó, de lehetőleg olyan rejtvényt eszelj ki, amelynek a megfejtése tanulságos, mert én azt akarom, hogy a rejtvények megfejtése is gyarapítsa az én unokáim ismeretét. A kiadó bácsi pótolja a 2-ik számot. — *Skrabán Nusika és Jancsi, Pankota.* Bizony rég nem irtatok, Már-már

azt hittem hűtlének lettetek Nagyapóhoz, de remélem, ezután gyakrabban irtok, mert amint látom délután nincs iskolátok. — *Wieder Regina, Petrozsény.* Rejtvényeiből válogatok. — *Kristóf Gizella, Kolozsvár.* Már hat éves vagy, irod, szóval nagy kislány, szépen le is irod, mivel töltöd a napot. Oly szépen irod le, hogy el se tudom képzelni, hogy milyen szépen irod majd le, ha 16 éves leszel. Örömmel látlak unokáim seregében. — *Berezky András, Egrestő.* Jól irod meg az adomákat, de a most küldöttéket nem közölhetem. Ha jól utána gondolsz, rájössz, hogy miért nem. — *Gál Imre, Nagybánya.* Lusta voltál, azért nem irtál eddig, bár nagyon régi előfizetője vagy a Címborának. Megbocsátom ezt a lustaságodat, mert viszont a Címborát rögtön elolvasod, amint megkapod. Komolyságodra vall, hogy legjobban tetszik neked a „Tamás érdeklődik“. Számon tartom az ígéretedet, hogy ezután szorgalmasan fogsz írni, ami azért is kívánatos, mert ezáltal megjavul az írásod. — *Dávid Elza és Gizi, Lónyatelep.* Közöltem a kiadó bácsival, hogy újévtől kezdve csak a 2 és 3-ik számot kaptátok. Ha a megfejtők sorából kimaradt a nevetek, ez csak onnét lehet, hogy lekéstetek a megfejtéssel. — *Szilvássy Károly, Szinerváralja.* Én nem találok kevésnek, ha már két olvasó társad levelez veled, mert sokba kerül most a levelezés, de azért majd fognak neked oly sokan írni, hogy csak győzzed a válaszolást. — *Kiss Irmuska és Iduka, Szék.* Amiat nem irtatok oly régen, mert alig gyógyult ki Sanyi öcsétek a tifuszból és skarlátból, az édes anyátok lett nagy beteg. Kolozsvárra vitték a klinikára, s most nektek kell végezni mindent a ház körül. Valóban sok bánat ért titeket, de jól esik olvasnom, hogy nem zúgolódtok Isten ellen mert erős a hitetek és bizodalmatok. Istenben, hogy minél hamarabb visszazohza édes anyátokat egészségesen. Én hála Istennek, már jobban vagyok, s amikor ezt az üzenetet o vassátok, remélhetőleg már otthon leszek. — *Wittmann Kata és Vera, Nagyvárad.* A pótlórejtvény sorra kerül, az 5.-ik számot megküldi a kiadó bácsi. Elhiszem, hogy sok a tanulni valótok, de helyes beosztással irhattok gyakrabban is. — *Mayer Izabella és Bözsi, Csikszereida.* Amint már több csikszereidai unokámnak írtam, ha Isten éltet husvét ünnepén ott leszünk. Annak előre örvendek, hogy majd ti is beszámoltok a nyári vakációról, nem különben annak is örvendek, hogy édesanyátok oly nagy örömet szerzett nektek a Címóra megrendelésével. — *Lokody Béni, Fogaras.* Valóban először találkozom a neveddel és én szeretettel fogadlak unokáim seregébe téged, ki szegény fíju létedre, a reggeli kifli-pénzből veszed meg a Címborát. — *Finkelstein Irén, Arad.* Minden leveledre válaszoltam és szép lassan mindegyikre meg is kapod a választ. A jó tanácsodat köszönöm s lehetőleg nem izgatom magamat a rossz posta közlekedés miatt.

HUSVÉTI KÖNYVESTÁSKA.

A „CIMBORA“ olcsó könyvvására.

Husvét alkalmából 4000 ifjúsági könyvet bocsátunk áruba. Olyan olcsón szabtuk meg a könyvek árát, hogy a tehetős szülők gyermekein felül azok is megszerezhetik könyveinket, akiknek szülei egyébként nem áldozhatnának ennyi pénzt gyermekeik szellemi táplálékára.

Ez az olcsó könyvvásár a CIMBORA husvéti ajándéka, mert sok-sok ezer példányt odaadnak Pekték olcsón azon az áron alul, amennyibe nekünk e könyvek vannak.

Egy-egy sorozat a következő könyveket tartalmazza:

- Balázs Ferencz: **Mesefolyam.** (Husz mese a szeretetről.) 190 oldal.
 Benedek Elek: **Hires erdélyi magyarok.** (A két Wesselényi Kőrösi Csoma Sándor) 84 oldal.
 Benedek Elek: **„Öcsike könyve“.** A »nadselü« gondolatok első sorozata.
 Kertész Mihály: **Senki Tamás története.** (Gyermekregény) 128 old.
 Kertész Mihály: **Szökés a teknőben.** (Két kicsapott diák kalandjai a Tiszán) 192 oldal.
 Szondy György: **Börme.** (Egy diák lovagrend története.) 169 oldal.
 Benedek Elek: **Cimbora.** 1923. évfolyam I. félév január-junius 400 old.
 Benedek Elek: **Cimbora.** 1923. évfolyam II. félév július-december (400 o.)

A nyolc könyv husvéti ára

280 lei

Ezért az árért szállítjuk a nyolc könyvet mindazoknak, akik e könyveket **1925. május 15-ig** bezárólag megrendelik. Május 15.-e után e nyolc könyv ára ismét a régi bolti ára, azaz

685 lei

Azoknak, akik már 1923.-ban is járatták a CIMBORÁT, természetesen nem érdekes a CIMBORA 1923. évi összegyűjtött példányait is megvásárolni és ezeknek a két 1923. évi CIMBORA nélkül a fennmaradt hat kötetet

200 leiért

szállítjuk.

A CIMBORA minden egyes számához 1925. május hó 15.-ig egy levelezőlapot mellékelünk, amelyen a könyveket megrendelhetik.

Kérjétek meg szüleiteket, hogy rendeljék meg részetekre a CIMBORA könyvestáskáját, mert ilyen kedvezményes és ritka könyvvásárlási alkalom aligha akad többé.

Megrendeléseket várja a

„CIMBORA“ kiadóhivatala.

A „Cimbora“ képes heti gyermeklap előfizetési árai:

CSEHSZLOVÁKIÁBAN:

negyedévre 20, félévre 40,
egész évre 80 cseh koron.

MAGYARORSZÁGBAN:

negyedévre 36.000, félévre 72.000,
egész évre 144.000 magyar korona

ROMÁNIÁBAN:

negyedévre 90 leu, félévre
180 leu, egész évre 360 leu.

JUGOSZLÁVIÁBAN:

negyedévre 50, félévre 100,
egész évre 200 dina

AUSZTRIÁBAN:

negyedévre 28.000, félévre 56.000,
egész évre 112.000 osztrák korona

„Cimbora“ szerkesztősége, kiadóhivatala és megbizottai:

SZERKESZTŐSÉG: Bajanii-Miel [Kisbaczon] u. p. Bajanii-Mare [Nagybaczon] jud. Treiscaune [Háromszék megye], Románia. — Főszerkesztő: Benedek Elek. E címre küldendők a „Cimbora“ részére szán. közlemények, az Elek Nagyapóhoz írott levelek és rejtvénymegfejtések.

KIADÓHIVATAL: Satu-Mare [Szatmár], Románia, Str. Cuza-Voda No. 4.

FIÓKKIADÓHIVATAL: Budapest, VII. Dohány u. 12. III. 8. — A budapesti fiókkiadóhivatal vezetője: dr. Vajda István.

CSEHSZLOVÁKIAI MEGBIZOTTAK: Balla József, Beregszász, Ugoceai-u. 5. Bleicher Simon, Munkács, Fő-u. 54. Schindler Anna tanárnő, Ratkovszky Pál urnál, Jelsava. Fülöp Kálmánné, Rimavska Sobota, Kohár-u. 32. Wietorisz Gyula, Rimavska Sobota. Várady Szidónia nyug. polg. isk. tanárnő, Losonc, Rózsa-u. 6. Kormos János nyug. tanító, Losonc, Kossuth Lajos-utca 17. Gócza András nyug. tanító, Revuca. Babják János, Uzhorod, Podkarpatski Bank, Menetjegyiroda. Julius Demjanovics urednik, Huszte, Okresni Sond. Riedl Béla, Kosice, Eszterházy-utca 20. Turóczy Béla, Kosice, Szlovák Általános Hitelbank tisztviselője.

Az előfizetési díjakat a következőképpen kell befizetni:

CSEHSZLOVÁKIÁBAN:

lakó előfizetőink negyedévenként postatakarékpénztári befizetési lapot kapnak.

MAGYARORSZÁGBAN:

lakó előfizetőink negyedévenként postatakarékpénztári befizetési lapot kapnak.

ROMÁNIÁBAN:

Tordán Jeszenszky Miklós [str. dr. Ioan Rajiu 18. sz.], Arad, Barót stb. városokban a nyugtákat Bihari József nyug. postafelügyelő három havonként személyesen mutatja be. — Románia többi városaiban és falvaiban lakó előfizetőink a Cimborához mellékelten negyedévenként küldött postautalványt kapnak, amelynek összegét bármelyik postahivatalnál be lehet fizetni.

JUGOSZLÁVIÁBAN:

postautalványon vagy személyes befizetés formájában a Kurir hírlap és könyvterjesztő vállalatnál Subotica (Szabadka).

AUSZTRIÁBAN:

a Wiener Bankvereinnál a „Szabadsajtó“ Bruchdruckerei u. Zeitungsverlag A. G. in Satu-Mare (Románien) számlája javára.